

Mark. 9:17-29

Eräs mies väkijoukosta sanoi Jeesukselle: "Opettaja, minä toin poikani sinun luoksesi. Hänessä on mykkä henki. Se ottaa hänet valtaansa missä vain. Se paiskaa hänet maahan, ja hän kuolaa ja kiristelee hampaitaan ja menee aivan jäykäksi. Pyysin, että opetuslapsesi ajaisivat hengen pois, mutta ei heistä ollut siihen."

Silloin Jeesus sanoi heille: "Voi tätä epäuskoista sukupolvea! Kuinka kauan minun on vielä oltava teidän keskuudessanne? Kuinka kauan minun pitää kestää teitä? Tuokaa poika minun luokseni." He toivat pojan Jeesuksen luo. Jeesuksen nähdessään henki heti kouristi poikaa, ja tämä kaatui, kieriskeli maassa ja kuolasi. Jeesus kysyi pojan isältä: "Kuinka kauan hänellä on ollut tämä vaiva?" "Pienestä pitäen", vastasi mies. "Henki on monet kerrat kaatanut hänet, jopa tuleen ja veteen, jotta saisi hänet tapetuksi. Sääli meitä ja auta, jos sinä jotakin voit!" "Jos voit?" vastasi Jeesus. "Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo." Silloin pojan isä heti huusi: "Minä uskon! Auta minua epäuskossani!"

Kun Jeesus näki, että väkeä tuli aina vain lisää, hän käski saastaista henkeä sanoen: "Mykkä ja kuuro henki, minä käsken sinua: lähde pojasta äläkä enää mene häneen!" Henki huusi, kouristi poikaa rajusti ja lähti hänestä. Poika jäi makaamaan elottoman näköisenä, ja monet sanoivatkin: "Nyt hän kuoli." Mutta Jeesus tarttui häntä kädestä ja auttoi hänet jalkeille, ja hän nousi.

Kun Jeesus sitten oli mennyt sisään ja vain opetuslapset olivat paikalla, nämä kysyivät häneltä: "Miksi me emme kyenneet ajamaan sitä henkeä pojasta?" Hän vastasi: "Tätä lajia ei saa lähtemään muulla kuin rukouksella."

Evankeliumien mukaan tätä ihmekertomusta edeltää autuaallinen kirkastusvuoren kuvaus. Jeesuksen kolme opetuslasta kokivat tilanteen niin suurenmoisena, että Pietarin ehdotuksesta olisi rakennettu majat sinne ja jääty asumaan. Jeesus ei innostunut toteuttamaan Pietarin toivetta vielä siinä tilanteessa. Kyllä myöhemmin. Hän sanoi vasta jäähyväispuheessaan: **"Minun Isäni kodissa on monta huonetta – enhän minä muuten sanoisi, että menen valmistamaan teille sijan"** (Jh 14:2). Jeesus valmistaa autuuden asunnot, eivät ihmiset. Eikä niihin huoneisiin pääsy ole niin yksinkertaista kuin mitä Pietari kuvitteli. Suurta taivaaseen pääsyn asiaa Jeesus oli käsitellyt keskustellessaan Mooseksen ja Elian kanssa kirkastusvuorella. Luukas kertoo näin: **"He puhuivat Jeesuksen pois-lähdöstä, joka oli toteutuva Jerusalemissa"** (Lk 9:31). Vuorelta laskeuduttaessa Jeesus jatkoi tätä keskustelua kolmen opetuslapsensa kanssa puhuen ylösnousemuksesta. Markus jatkaa: **"He pitivät Jeesuksen sanat mielessään ja pohtivat keskenään, mitä kuolleista nouseminen saattoi merkitä"** (Mk 9:10).

Kun nämä keskustelijat pääsivät vuoren juurelle, heidän edessään oli se suuri ja surkea ihmisjoukko, josta juuri kuulemanne evankeliumi antoi elävän kuvan. Se oli laidasta laitaan niin surkea, että Jeesus joutui huokaamaan jouduttuaan sen keskelle: **"Voi tätä epäuskoista sukupolvea! Kuinka kauan minun on vielä oltava teidän keskuudessanne? Kuinka kauan minun pitää kestää teitä?"**

Markus osoittaa terävästi koko porukan erilaisen rähjäisyyden. Ensin on suuri ihmisjoukko töllistemässä pahoin sairasta poikarukkaa. Hän oli kuuromykkä ja epileptikko, joka sai pahalta näyttäviä kohtauksia siinä ihmisten keskellä. Nykykielellä kerrotaan tällaisista: yksi epilepsiata-paus, melko toivoton tapaus, jolle armollinen kuolema olisi parasta. Kun Jeesus oli parantanut pojan terveeksi ja rauhalliseksi, kansa luuli pojan kuolleen. Mitä, ystävät, luette rivien välistä, kun Raamattu mainitsee lyhyesti monen sanoneen: **"Nyt hän kuoli."** Muuta sanottavaa isolla ihmisjoukolla ei ollut. Tämän päivän sairaalaväki Suomessa kai sanoisi samalla tavoin omalla kielellään: "Nyt se epilepsiatapaus vaipui eksiin." Ei sen kummempaa. Siitä vain hoitamaan seuraavia tapauksia!

Jeesus kuuli rähinää porukan yhdeltä kulmalta. Joukko lainopettajia siellä väitteli opetuslasten kanssa. He olivat yrittäneet parantaa sairasta poikaa turhaan. Enpä ihmettelisi, jos lainopettajat ivailivat lääkäreiksi ryhtyneitä kalastajia ja kutsuivat heitä puoskareiksi. Opetuslapset itse kyllä tiesivät, ettei heidän koulutuksensa riittänyt lääkärin toimiin, mutta hepä olivatkin oppineet Jeesuksen kolmivuotisessa koulussa sen, että varsinainen parantumisen ominaisuus ihmisissä on Jumalan luomisteko, joka oli erityisesti Jumalan Pojan Jeesuksen hallussa koskien kaikenlaisia sairauksia. Heidän luottamuksensa siihen, että Jumala voi tehdä mitä tahansa ihmeitä, oli aluiliaan. Mutta yksi tärkeä asia oli miehiltä unohtunut: he eivät olleet rukoilleet, että Jumala tulisi juuri nyt tätä sairasta poikaraukkaa parantamaan. He eivät rakastaneet tuota vierasta poikaa. Käsky ”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” oli heiltä unohtunut. Jeesuksen rukouselämään liittyi usein paasto. Opetuslapset eivät olleet oppineet rukoilemaan paastoten.

Evankeliumin keskiössä on pojan isä. Hän ei ollut mikään 147-vuotias Jaakob, joka vietti korkeaa syntymäpäiväänsä 12 pojan ympäröimänä ja ylpeänä isänä siunasi heidät kaikki, jokaisen erikseen ennen kuolemaansa, vaan köyhä isä, jolla oli vain tämä yksi sairas lapsi. Tämä isä rakasti ainokaistaan niin paljon, että hän teki kaikkensa, jotta lapsi tulisi terveeksi. Tälle miehelle sairas lapsi ei ollut mikään epilepsiatapaus, vaan hänen oma rakas poikansa. Jeesus ei asettanut kyseenalaiseksi hänen isänrakkauttaan, vaan hänen uskonsa. Tämä ei kyennyt luottamaan siihen, että Jumala olisi niin kaikkivoipa, että kykenisi parantamaan hänen kovin sairaan lapsensa. Hän luuli, että Jumalakin on sidottu luonnonlakeihin, hän, joka on luonut kaiken olevaisen ja hallitsee suvereenisti luomansa. Hänen on pakko sanoa Jeesukselle: **”Minä uskon! Auta minua epäuskossani!”**

Tällä kohtaa evankeliumia tutkiessamme varoittaisin sinua tuudittautumasta sellaiseen käsitykseen oman uskosi oikeellisuudesta, että se voi ihan hyvin olla tällainen kahteen suuntaan häälyvä, kuten tuon isän usko oli. Joskus uskon, joskus en. Joihinkin Jumalan ihmeisiin uskon, toisiin en. Arvelemme, että isäihminen sanoi naulan kantaan totuuden minunkin uskostani. Sitä ei ole liian paljon eikä liian vähän. Uskomme määrän Jeesus arvioi kuitenkin näin: **”Teillä on niin vähän uskoa. Jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran, te voisitte sanoa tälle vuorelle: ´Siirry täältä tuonne` ja se siirtyisi. Mikään ei olisi teille mahdotonta”** (Mt 17:20). Ihminen on joko kokonaan uskovainen tai ei uskovainen ollenkaan. Tämän päivän suuri sanoma evankeliumissamme on, että tästä yhdestä hapuilevasta miehestä tuli tosi uskovainen eri tavoin kuin muut kerrotut ihmiset. Hän tuli rukoilleeksi, vaikka ei varmaan edes ymmärtänyt rukouksen ratkaisevan suurta merkitystä uskon määrää arvioitaessa. Rukoushan on mielestämme niin yleistä. Minäkin rukoilen! Todettuaan uskonsa ailahtelun mies sanoi Jeesukselle: **”Autu minua!”** Nämä kaksi sanaa ovat rukous uskossa, jossa ei enää ollut sijaa epäilylle ja johon Jeesus vastasi. Poika parani hetkessä rauhalliseksi.

Olemme paaston ajassa. Valmistaudumme pitkäänperjantaihin. Tänään Jeesus on kysynyt meiltä tärkeitä asioita: uskoa ja rakkautta yhteen kietoutuneena. Oletko sinä sellaista suurta ihmisjoukkoa, jolla on vain tapauksia, mutta ei rakkaita ihmisiä eikä uskoa? Vai kuulutko niiden opetuslasten joukkoon, joilla on kyllä hieman uskoa ihmeisiin, mutta ei rakkautta? Jeesus haluaa muuttaa sinut sen isän kaltaiseksi, johon hän sai istuttaa sekä uskon että rakkauden? Näitähän me tahdomme olla tänäänkin ja polvistua Herran pöytään koko olemuksinemme muistaen Vapahtajamme rakkauden Golgatalla ja hänen ylösnousemuksensa voiman. Näistä pääasioista Herramme puhui kirkastusvuoren autuudessa ja palatessaan sieltä opetuslastensa kanssa.